

Marie-Dauphine Caron

**Wanneer niets meer
te verwachten valt,
ontluikt de hoop**

uitgeverij
Betsaida
's-Hertogenbosch

Inhoud

Woord vooraf	9
Voorwoord	11

EERSTE DEEL

I De ontdekking van de ziekte	15
II Eerste stappen in het ziekenhuis	29
III Onderzoek, eerste chemokuur	45
IV De geboorte van Alix	73
V Opstellen van het behandelplan	83
VI Tweede chemokuur	107
VII De eerste resultaten, de doop van Alix	125
VIII De steun van de sacramenten	139
IX Bestraling, grote vakantie	153
X Laatste chemokuur, skivakantie	165

TWEEDE DEEL

XI Recidief	185
XII Nieuw behandel-schema	205
XIII Begin van de actieve palliatieve zorg	223
XIV De weg van een zieltje	245
XV Een rondgang langs de familie	261
XVI De hersenen zijn aangetast	279
XVII Einde van het leven in huiselijke kring	299
XVIII Het einde	339
XIX Overwinning van de hoop op de eeuwige zaligheid	363
Nawoord	373
Brief van Benoît-Vianney Arnauld	391

Woord vooraf

Dit boek van Marie-Dauphine Caron is een vreeswekkend en prachtig verhaal dat het leven, de ziekte en de weg naar God verhaalt van een klein meisje en haar prachtige opgang naar haar Schepper. Het brengt licht in gezinnen met een ziek kind. Het vertelt de lijdensweg van ouders die worden geconfronteerd met een ernstige ziekte bij een kind, de hele weg van begeleiding die is bezaaid met struikelblokken. Het opent wegen tot nadenken voor vrienden van gezinnen die door een dergelijke beproeving worden getroffen. Het biedt een getuigenis aan werkers in de gezondheidszorg, een getuigenis dat zij dienen te bezien als een herbeleving van de wijze waarop hun woorden, hun houding en hun beslissingen zijn ervaren.

Het wordt gekenmerkt door de gevoelvolle houding van de ouders, voor wie de zekerheid dat hun kind de zalige aanschouwing zou mogen genieten, niet betekende dat hun de pijnen bespaard bleven waaronder ze tijdens en na de ziekte gebukt zijn gegaan.

Het verhaal berust op wat Anne-Gabrielle gezegd heeft, wat dag na dag is opgetekend. Het laat zien hoe dit kleine meisje zich bewust wordt van haar ziekte, die ziekte aanvaardt, haar steeds toenemende lijden als offer opdraagt in vereniging met het lijden van Christus en toch voortdurend een heerlijke glimlach en een diepe vreugde behoudt, die ze aan ieder die ze ontmoet meedeelt.

Deze weg naar de heiligheid heeft onze tijd iets te zeggen. Hij bewijst dat het gezamenlijke opdringen van

marketing en ideologie, gericht op een onmiddellijke vervulling van elk verlangen, nutteloos blijkt te zijn tegenover een ziel die bidt en die elke tegenslag, elk lijden omvormt tot een gelegenheid om aan God inspanningen en offers aan te bieden voor hen die deze het meest nodig hebben.

Zo verspreidt de roep om heiligheid van Anne-Gabrielle zich in Frankrijk, in Europa en veel verder. In Brazilië en in de Filippijnen vraagt men om noveenprentjes. Getuigenissen van verkregen genaden onder aanroeping van de voorspraak van Anne-Gabrielle staven die roep met zichtbare tekenen.

Daarom zal mgr. Rey, bisschop van Fréjus-Toulon op plechtige wijze het proces tot zalig- en heiligverklaring van Anne-Gabrielle openen op 12 september 2020, precies tien jaar nadat God haar tot zich riep. Hij toont daarmee dat hij de gegevens die zijn bijeengebracht voldoende acht om te onderzoeken of de dienaar Gods Anne-Gabrielle Caron de voorwaarden in zich heeft om als een voorbeeld voor onze tijd te worden voorgedragen.

Pascal Barthélemy,
postulator van het proces van zaligverklaring
en heiligverklaring van Anne-Gabrielle Caron,
Nantes, 23 juli 2020.

EERSTE DEEL

**'Weet u, mama,
voordat ik die ziekte had,
dacht ik
dat ik een normaal leven zou krijgen'**

Anne-Gabrielle, mei 2009

I

De ontdekking van de ziekte

*ziekenhuis La Timone, Marseille
afdeling kinderorthopedie, 9^e verdieping
24 februari 2009*

Ongemakkelijk in de grote ziekenhuisfauteuil verzet ik me moeizaam tegen de toestand van verdoving die me overvalt. Machinaal en verstrooid gaat mijn blik door de ouderwetse kamer, blijft om beurten rusten op de vervelozе muren, het getraliede raam, het kleine badkamer-tje. Uiteindelijk blijft hij rusten op dat grote lege bed, waar weldra Anne-Gabrielle zal liggen als ze terugkomt uit de operatiekamer. Ze is nu al bijna vier uur weg en we wachten ongerust, want ze had eigenlijk al twee uur geleden teruggebracht moeten worden. Ik probeer te bidden, maar ik ben uitgeput en laat me meeslepen door de slaperigheid. Als ik mijn hoofd opricht kruist mijn blik die van Alexandre, mijn man. Ook hij lijkt verloren in zijn gedachten. Ik zie daarin dezelfde ontreddering en dezelfde ongerustheid die er ook in mij zijn. Toch glimlacht hij me dapper toe en stelt me gerust: geen zorgen, het gaat allemaal goed.

De glimlach die ik hem teruggeef lijkt meer op een blik van ontgoocheling. En dan vervallen we elk weer in onze ongeruste gedachten. Want het is niet zo zeker dat alles goed zal gaan... Om mijn angst te ontlopen denk ik terug aan de gebeurtenissen van de laatste dagen en probeer er de vreselijke waarheid van in te schatten. Ik probeer me de eerste tekenen van de ziekte te herinneren en vraag me af hoe we het voor elkaar gekregen hebben om het zo laat

te merken. Als ik het me goed herinner was het tijdens de zomervakantie dat ze voor het eerst klaagde over pijn in haar been. Dat was in de Alpen, in Pralognan. We deden lange bergwandelingen. De kinderen hadden geen goede uitrusting. Hun voeten deden pijn. François-Xavier klaagde daar vaak over, maar Anne-Gabrielle zei niets. Ze ging moedig verder, altijd opgewekt. Maar 's avonds klaagde ze wel over pijn in haar benen. Wij vonden het niet verontrustend, we waren allemaal doodop van het vele lopen. Dan is er Parijs en onze regelmatige bezoeken aan het verpleeghuis bij Les Invalides waar mijn vader is opgenomen na een herseninfarct. Anne-Gabrielle laat zien dat ze erg terneergeslagen is door de toestand van haar grootvader, die zich alleen nog maar verplaatst in een rolstoel en niet kan bewegen of spreken. Enkele dagen later dringt ze aan om in het miraculeuze bronwater te gaan en zijn genezing te vragen. Wanneer ze het koude water in gaat smeekt ze God voor een ander, terwijl ze dan zelf al zo ernstig ziek is. Maar op dat moment heeft niemand dat in de gaten.

De vakantie loop op zijn eind. Ik ben in verwachting en daardoor niet zoveel waard. Het kost me moeite het gewone leven weer op te pakken. De kinderen vermoeien me. Zij neemt uit zichzelf de leiding van de huishouding in handen, overlopend van activiteit. Uit zichzelf haalt ze de afwasmachine leeg en dekt de tafel. Ze zorgt als een moedertje voor Blanche, die dan twee jaar oud is. Ze haalt haar uit bed na haar middagslaapje, verschoont haar en speelt met haar. Ze ruimt de slaapkamers op. Als ik haar bedank dan antwoordt ze met een mooie glimlach: 'Ik ben blij dat ik u kan helpen mama'. Ze maakt zich ongerust over mij en gaat zover dat ze vergeving vraagt voor domigheden die zij niet gedaan heeft, maar waarvan ze ziet dat ze me dwars zitten. Ze strijkt lange tijd door mijn haar. Soms vraagt ze me dat ook bij haar te doen,

maar moe als ik ben, ga ik er vaak niet op in. Ze dringt nooit aan.

Naarmate de weken voorbijgaan begint ze te klagen over haar rechterbeen. Maar omdat we geen bult of blauwe plek zien maken we ons niet ongerust. We denken dat die pijntjes met de groei te maken hebben. En ze groeit inderdaad hard. Ongetwijfeld wordt ze daardoor ook zo slank. In bad vind ik haar echter erg mager. Maar ze houdt haar lekkere bolle wangetjes. En waarom zou je je dan verder ongerust maken. Ze is nooit ziek, ze heeft een goed gestel. Op een zondag vormen zich heel snel blaren op haar rechter been, die ook weer snel verdwijnen, voordat er weer nieuwe ontstaan. Het is verrassend maar ook pijnlijk. Ik maak me ongerust genoeg om naar de spoedeisende hulp te gaan. De kinderarts stelt als diagnose netelroos, maar zonder dat een oorzaak is vastgesteld; ze is ook op geen enkele manier allergisch. Loos alarm. Twee weken later ga ik twee dagen naar Parijs voor een onderhoud met de supervisor van mijn promotieonderzoek. Bij mijn thuiskomst vertelt Alexandre dat Anne-Gabrielle op school tijdens het buitenspelen zomaar, zonder duidelijke reden, in een plas water is gevallen. Ze kan niet verklaren waarom ze gevallen is. Haar benen hebben haar zonder waarschuwing in de steek gelaten. Ik vraag me van alles af maar ben niet ongerust.

Dan komt Kerstmis. We gaan naar mijn ouders. Mijn vader is zojuist weer thuisgekomen na een verblijf van zes maanden in het verpleeghuis. Hij kan zich weer een beetje oprichten en loopt nu en dan langzaam en hevig hinkend. Anne-Gabrielle die erg onder de indruk is van zijn toestand, zegt ons vaak hoeveel ze met hem te doen heeft. Op een ochtend betrappen we haar terwijl ze hinkend door de eetkamer loopt waar ze alleen was. We mopperen op haar omdat we denken dat ze haar grootvader nadoet. Ze verdedigt zich niet. Ze blijft met